Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

- **Письма** приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 81. | Нинѣ: гр. к. Н. 2 Ѳомина; рим. к. 1 Бѣла | Завтра: Артемона см.; Марка | Недѣля 12 (24) цвѣтня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 55 м.; заходъ 7 г. 2 м. Баром. 767 терм. + 5·8° + 2·0°. | Рôкъ II.

Пôднесене добробыту въ народѣ.

IV.

Коли такъ розглянемось въ потребахъ мѣщаньства, то побачимо, що помагаючи єму, помагаємо рôвночасно и нашому селяньству. Ширене промыслу и торговлѣ, сыхъ найважнѣйшихъ жерелъ народного добробыту побôчь рôльництва, не дасть ся безъ мѣщаньства и подумати. Мѣщанинъ єсть природнымъ посередникомъ межи селяниномъ а свѣтомъ промысловымъ и торговельнымъ. Тому то, коли хочемо ширити промыслъ и торговлю въ нашômъ народѣ, то повиннѝ мы передовсѣмъ звертати въ тôмъ напрямѣ увагу на наше мѣщаньство та орґанізувати єго въ тôмъ напрямѣ.

Скаже може хтось, що на то суть школы промысловѝ и торговельнѝ. Такъ, то правда; але разъ, школа має трохи иншу задачу, она учить лишь теоретично, хочь бы навѣть була сполучена зъ курсомъ практичнымъ, и пускає вôдтакъ чоловѣка въ свѣтъ на правдиву практику, а вôдтакъ у насъ навѣть и тыхъ школъ за мало. А хибажь не буває такъ, що неоденъ, котрый скôнчивъ хочь бы й яку практичну школу фахову, коли выйде вôдтакъ въ свѣтъ, показуєсь злымъ практикомъ, а противно буває, що люде, котрѝ хочь не кôнчили школъ фаховыхъ, суть й добрыми ремѣсниками и меткими та проворными купцями, бо научились свого фаху зъ житя? Въ тôмъ то й хиба у насъ, що мы идучи за нѣмецкою наукою, замѣсть пôдготовити ґрунтъ пôдъ промыслъ и торговлю, стали насамперpredъ заводити школы фаховѝ. Щожь зъ того вышло? Таке, що люде нинѣ дуже часто кажуть: Чого посылати дѣтей до тыхъ школъ, коли они скôнчивши ихъ не мають до чого взяти ся? А дежь у насъ той промыслъ, де тота торговля, въ котрôй фаховый чоловѣкъ мôгъ бы знайти для себе мѣсце и заробокъ?

Возьмѣмъ за примѣръ хочь бы лишь фахову школу гончарства въ Коломыи. Знаємо, що ще въ пятьдесяти рокахъ були въ Коломыи гончарѣ славнѝ зъ свого богатства, робили самѝ на себе и мали ся дуже добре, хочь знали свôй фахъ лишь такъ, якъ вôнъ переходивъ зъ батька на сына. Пôзнѣйше не умѣли они того фаху удержати въ своихъ рукахъ, а хочь остались и дальше гончарами, то вже не робили для себе але для другихъ, котрѝ зъ ихъ промыслу тягнули зыски. Они пôдупали. Чи помогла имъ школа фахова, чи пôднесла ихъ зъ упадку? О скôлько мы знаємо, нѣ; а се мабуть потвердили бы й тѝ, що ще лѣпше вôдъ насъ знають тѝ обставины. Ажь теперь прийшла комусь въ Коломыи щаслива гадка орґанізувати коломыйскихъ гончарôвъ, вязати ихъ мабуть въ якусь спôлку, и се зможе ихъ пôднести. Якъ бы то було стало ся, ще закимъ заложено фахову школу, то наше гончарство було бы певно инакше стояло, було бы до сеи поры при помочи фаховои школы вже красно розвинуло ся; мы бы були мали не лишь краснѝ выробы гончарскѝ, але й сотки людей знайшли бы були въ сѣмъ промыслѣ свôй добробытъ.

Такъ маєсь у насъ рѣчь зъ кождымъ промысломъ, такъ маєсь рѣчь и зъ торговлею. Треба насамперedъ класти ґрунтъ, а вôдтакъ на нѣмъ дальше будувати. А поле у насъ широке до пôдготовлюваня ґрунту. Возьмѣмъ за примѣръ хочь бы ось то: у насъ въ мѣсточкахъ, якъ Куликôвъ, Угнôвъ, Букачôвцѣ, Маріямпôль и др., єсть богато шевцѣвъ, а по части и гарбарôвъ. Чи не далось бы ихъ якъ зорґанізувати въ спôлки такѝ, котрѝ приносили бы и имъ самымъ хосенъ и тымъ, що ихъ потребують? То само можна бы сказати й о многихъ иншихъ ремѣслахъ. А вже торговельна орґанізація мѣщанъ по бôльшихъ мѣстахъ таки ажь просить ся. Тажь не въ однômъ зъ нашихъ бôльшихъ мѣстъ можна бы мѣщанъ до того заохотити и заставити до дѣла въ сѣмъ напрямѣ навѣть безъ великихъ капіталôвъ. Возьмѣмъ н. пр. набѣлъ и покладки. Кождый знає, якъ трудно тыхъ рѣчей докупити ся навѣть въ такихъ мѣстахъ, якъ Станіславôвъ, Тернопôль и Коломыя; черезъ кого трудно, такожь кождый зъ насъ знає. А якъ бы до того взяли ся въ спôлцѣ мѣщане и селяне, то й имъ було бы лѣпше,

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Остапъ бувъ такъ непритомный, що не знавъ, вôдъ чого зачати зъ нею розмову; кинувъ очима по комнатѣ, хотѣвъ усмѣхати ся, удавати веселого, а самъ мало що не падавъ зъ болю.

— Коли знову побачимо ся? спытала тихо Михайлина.

— Панѣ, чижь я можу знати? На вашъ приказъ я все готовъ приѣхати.

— Якъ и теперь — перебила Михайлина — вы приѣхали и спасли житє мому батькови. Я не вмѣю высказати вамъ, яку памятку оставляєте вы въ моѣмъ серци, памятку, котрои нѣхто и нѣчо не знѣвечить, — додала зъ одушевленємъ — вѣчну памятку, а бодай такъ тревалу якъ житє.

Остапъ мавъ сльозы въ очахъ.

— Радше я — сказавъ вôнъ — повиненъ бути вамъ вдячнымъ, радше я повиненъ васъ поважати, — я, котрого вы вытягли зъ болота, котрому вы дали бôльше, якъ житє, бо чуте и думки, гôднѝ чоловѣка. Нѣ, на те я не можу найти слôвъ. — При тыхъ словахъ вôнъ имивъ ся за серце.

— Але скажѣть менѣ, пане, коли мы знову побачимось?

— Моє житє не певне, що завтра зъ нимъ станесь, але всюды, де буду, не перестану молити ся и тямити и поважати васъ. Вы, панѣ, и Альфредъ останете разъ на все въ бѣднômъ серцю, зъ котрого нѣчо васъ не выпре. Бо хтожь бы зъ такою ангельскою добротою хотѣвъ зблизити ся до чоловѣка, вôдпханого людьми, засудженого на пониженє.

— Гôрке у васъ понятє о свѣтѣ, але чи є хто нинѣ такій, щобы чоловѣкъ судивъ другого пôсля чого иншого, а не пôсля него самого.

— Щожь я вартъ? — заломивши руки сказавъ Остапъ. — Чи я заслуживъ собѣ на що бôльше, якъ на милосерде?

— Зъ моеи стороны — обôзвалась скоро Міся — заслужили вы собѣ далеко бôльше, бо вдяку и..

Вже мала на устахъ страшне слово, котрого наслѣдки були бы необчисленѝ, коли въ тôй хвили вôйшовъ спѣшно до комнаты Альфредъ, котрый вôдôйшовши бувъ неспокôйный о тыхъ, котрыхъ оставивъ самыхъ. Тôльки кинувъ зоромъ по лицяхъ обоихъ, а вже вычитавъ въ нихъ, що розмова не була собѣ звычайна, байдужна, однакъ не мôгъ пôзнати, на чômъ перервала ся.

— Такъ мы ѣдемо — кликнувъ нѣбы весело. — Будь здорова, дорога сестричко; мы ѣдемо до Скалы. Мôй добрый Остапъ обѣцявъ менѣ, що побуде тамъ кôлька днѣвъ, а може й довше. На мене ждуть мои хорѝ; вчера доставъ я вѣстку, що въ однômъ селѣ появила ся холера. Нашимъ обовязкомъ спѣшити на ратунокъ, тому я и спѣшу ся.

Прощане було майже байдужне, такъ усѣ були самѝ не свои. Ледви замкнулись за ними дверѣ, Міся вбѣгла въ комнаты, зъ комнатъ выбѣгла въ огородъ и скрыла ся въ зарослыхъ уличкахъ. Панѣ де Рошь, що слѣдила кождый єѣ крокъ, поспѣшила за нею. Тымчасомъ почтовѝ дзвôнки вôддалялись що-разъ дальше, ажь вкôнци замовкли на дорозѣ, котрою почтовый вôзъ унѣсъ Альфреда зъ приятелемъ.

Михайлина отворила зъ бючимъ серцемъ фôртку, выходячу на дорогу, хотѣла єго ще разъ, ще разъ побачити. Але якъ тѣнь лише майнули передъ єѣ очима розпущенѣ конѣ и нѣчиєго лиця не побачила она вже, бо Остапъ запхавъ ся въ вôзъ и удававъ дрѣмаючого. Альфредъ побачивъ лише сукню біля фôртки и зôтхнувши сказавъ самъ собѣ: Отже се дуръ непобѣдимый. Бѣдна Міся.

Вечеромъ лежавъ Остапъ непритомный на лôжку, а Альфредъ сидѣвъ біля него. Сильна горячка бôльшала зъ кождою вечѣрною годиною и годѣ було єѣ якимъ способомъ удержати; она величезными кроками поступала, забирала силы, умъ, розумъ, память.

и консументамъ въ мѣстѣ стало бы лекше. То само далось бы сказати и о торговли збôжемъ, дровами и т. д.

Пôдготовлене ґрунту до промыслового и торговельного розвою, по нашôй думцѣ, то найважнѣйша рѣчь, а школы фаховѣ зроблять вже тогди своє. Але того пôдготовленя не осягне ся инакше, якъ лишь черезъ розумну и добру орґанізацію въ спôлки. А орґанізація та не такъ трудна, колибъ лишь була добра воля и охота. При тôмъ не треба нѣколи зражувати ся и не давати ся вôдстрашувати байдужностію нашихъ людей. Нашѣ люде, видко, вже зъ роду такѣ, що имъ треба довго и заєдно класти въ голову, абы они до чогось розумного взяли ся.

Дальшимъ способомъ пôдношеня добробыту въ народѣ, єсть улекшене кредиту и ощадность. Лихо вже зъ тымъ, хто черезъ позичку хоче пôднести свôй добробытъ, але то инодѣ потреба, и оно, коли розумно поступаєсь, удає ся; тожь и въ сѣмъ напрямѣ треба робити. Але найважнѣйшимъ изъ всего, єсть ощадность. Замѣсть однакожь богато говорити, хочемо тутъ на одну рѣчь звернути увагу, а то на почтовѣ касы ощадности, въ котрыхъ нашѣ люде такъ мало користають. Щобы сей спосôбъ ощадности зробити приступнымъ нашимъ людемъ, мы бы ось що предкладали нашимъ читальнямъ: нехай кожда читальна закупить на почтѣ якесь число картъ щадничихъ (карты суть и рускѣ, а кожда коштує 5 кр.), и якесь число листовыхъ марокъ по 5 кр., та най кождый членъ читальнѣ и самъ вôдкуповує собѣ тѣ карты въ читальни та марки и най ихъ налѣплює на картѣ, доки всю не залѣпить, и най вôдтакъ заохочує до того и другихъ членôвъ громады. Коли вôдтакъ залѣплять три карты, най ихъ несуть на почту, де вже дôстануть за нихъ книжочку почтовои касы ощадности. Такимъ способомъ буде можна за рôкъ, по 5 кр. таки споро гроша призбирати, а 5 кр. може неразъ и бѣдный чоловѣкъ вôдложити; то не велика сума и безъ неи можна легко обôйти ся.

Сихъ кôлька гадокъ пôддаємо пôдъ розвагу нашимъ людемъ, може бути, що котрась въ нихъ знайде вôдгомôнъ въ ширшихъ кругахъ.

Ще про арештоване Кушелева.

Кушелевъ, котрого власти турецкѣ въ наслѣдокъ протесту болгарского аґента дипломатичного пустили на волю, знаходить ся вже въ Софіи. Тымъ исторія его арештованя въ Константинополи вже закôнчила ся. А всежь таки годить ся подробицѣ сего арештованя розказати, бо они кидають ажь надто ярке свѣтло на вôдносины Россіѣ, Туреччины и Болгаріѣ до себе.

Треба насамперъдъ знати то, що батько Кушелева єсть однымъ зъ тыхъ болгарскихъ еміґрантôвъ, що перебувають въ Одесѣ и котрыхъ правительство российске, взглядно российскѣ благотворительнѣ комітеты пôддержують, щобы при ихъ помочи выкликувати неспокôй въ Болгаріи. Дивнѣ однакожь зъявище, котре впрочôмъ стрѣчає ся и де инде: Болгаринъ батько єсть москвофілъ, котрый радъ бы свою колишню вôтчину, свôй народъ якъ найскорше зруйнувати, а сынъ єсть народовцемъ, що бажавъ бы своѣй вôтчинѣ, свому народови якъ найбôльшого щастя прихилити. Такѣ були вôдносины межи молодымъ Кушелевомъ а его батькомъ. Мимо того давъ ся вôнъ наклонити до того, що сѣмъ мѣсяцѣвъ тому назадъ поѣхавъ до Россіѣ и вступивъ тамъ въ Одесѣ до семінаріѣ. Вôнъ выѣхавъ туды за турецкимъ паспортомъ, котрый ще теперь при вôдъѣздѣ візувавъ турецкѣй консуль. Се важна точка для ходу цѣлои справы.

Молодый Кушелевъ, видко, не вѣривъ, ажь змѣривъ. Побувши въ Одесѣ и пôзнавши, що то значить российска семінарія, вôнъ забажавъ таки вернути назадъ до своеи вôтчины. Въ Одесѣ мавъ вôнъ нагоду приглянути ся всѣй дѣяльности болгарскихъ еміґрантôвъ. Кажуть, що вôнъ бувъ свѣдкомъ того, якъ давнѣйшій консуль российскій въ Болгаріи и ще другѣ достойники российскѣ стрѣчали убійникôвъ болгарского аґента дипломатичного въ Константинополи, дра Вулковича. Вôнъ, видко, мимоволѣ ставъ ся невыгôднымъ свѣдкомъ для российскихъ махінацій противъ Болгаріѣ. Власти российскѣ спостерегли то мабуть ажь тогды, коли Кушелевъ бувъ вже въ дорозѣ. Треба отже було его конче зробити нешкôдливымъ.

Коли Кушелевъ приѣхавъ до Констаннтинополя, выйшовъ ему на стрѣчу драґоманъ российского посольства, Стояновъ, и хотѣвъ его хитро звабити до российского монастиря св. Панталеймона въ Ґалатѣ, та казавъ ему, що тамъ буде ему догôднѣйше, бо не буде потребувавъ платити за готель, закимъ вôдъѣде до Софіѣ. Але Кушелевъ змѣркувавъ пôдступъ и не давъ ся звабити. Россіи однакожь дуже залежало на тôмъ, щобы Кушелева зробити нешкôдливымъ. Не знаємо, чи се правда, чи нѣ, але Standard лондоньскій доносить, що Кушелевъ прибувши до Константинополя, удавъ ся заразъ до властей турецкихъ и розповѣвъ все, що знавъ про убійство Вулковича. На другій день, коли вôнъ мавъ вôдъѣздити зелѣзницею до Софіѣ, явивъ ся тамъ зновъ Стояновъ, але вже зъ кавасами и хотѣвъ на силу арештувати Кушелева. Сцена сего арештованя, при котрôмъ на услуги Россіѣ знайшлась такожь и турецка поліція, звѣстна вже нашимъ читателямъ. Якъ бы не товаришь Кушелева, то хто знає, чимъ бы все закôнчило ся; але той давъ заразъ знати болгарскому аґентови Димитрову, котрый въ имени свого правительства запротестувавъ противъ того арештованя и зажадавъ выпущеня Кушелева на волю.

Поліція турецка звиняла ся зъ разу тымъ, що батько Кушелева зажадавъ арештованя сына, бо вôнъ выѣхавъ безъ его вѣдомости. Кушелевъ однакожь выказавъ ся, що єсть повнолѣтнымъ и може самъ собою, розпоряджати. Вôдтакъ самъ директоръ поліціѣ звинявъ ся передъ аґентомъ болгарскимъ, що поліція турецка арештувала згаданого Кушелева лишь длятого, що хотѣла довѣдатись вôдъ него важныхъ вѣстей про убійникôвъ Вулковича. Очевидно, що то була лишь проста вымôвка, бо до якогось зôзнаня не арештуєсь невинного чоловѣка. А звѣстно, що Туреччина въ послѣдныхъ часахъ стала дуже клонити ся на сторону Россіѣ. Тымчасомъ цѣла ся справа набрала великого розголосу; по цѣлôй Европѣ пôйшла чутка про ню и Порта не могла инакше зробити, якъ лишь казати пустити Кушелева на волю. При тôмъ зъ одной стороны не хотѣла она наражувати собѣ й такъ вже подразненои Болгаріѣ, а зъ другои таки мусѣла стерегти своихъ правъ супротивъ Россіѣ, бо Кушелевъ мавъ прецѣ турецкій паспортъ. Такъ отже закôнчилась остаточно ся справа, въ котрôй зновъ, хочь она маленька, Болгарія выграла а Россія програла.

IX.

Минуло десять лѣтъ.

Выѣхавши до Скалы, Остапъ по довгôй розмовѣ зъ Альфредомъ, котра тревала цѣлу нôчь, не показавъ ся бôльше.

Тымчасомъ богато рѣчей змѣнило ся.

Старый ґрафъ дôзнавъ ся, хто его выратувавъ, але мимо того не згадувавъ нѣколи Остапа и не спытавъ нѣколи про него.

Альфредъ оставъ у Скалѣ, вôдвиджувавъ дуже часто стрыя и зъ Михайлиною живъ довѣрочно, але здавалось, нѣколи не старавъ ся анѣ о єѣ серце, анѣ о єѣ руку. Иншѣ женихи, котрыхъ манивъ зростаючій маєтокъ, пересували ся одни по другихъ, не оставляючи по собѣ нѣ слѣду. Богато зъ нихъ ґрафъ радъ бувъ мати за зятѣвъ, але Міся сказала рѣшучо, що силувана не выйде за нѣкого и въ найважнѣйшôмъ поступку жити хоче бути свобôдною.

Рôкъ за рокомъ минавъ, а она не выбирала нѣкого; се зачинало мучити батька. Одного ранку вôдваживъ ся вôнъ вкôнци пригадати донцѣ, що пора була бы вже ѣй выбрати кого.

— Лишѣть се менѣ — вôдповѣла она.

Ґрафъ не мавъ вôдваги наставати.

Найзнаменитшѣ женихи по якôмсь часѣ усунули ся и щезли, новѣ показувались тôльки деколи. Дивнѣ вѣсти зачали ходити про ґрафянку. Батько приставъ бы бувъ уже и на Альфреда, тымъ бôльше, що Альфредъ вернувши зъ заграницѣ поставивъ свои интересы на добрôмъ степени и якъ то кажуть, робивъ маєтокъ.

Не пробуючи вже неволити доньки ґрафъ выбравъ ся до Скалы и сказавъ Альфредови, що слово, дане его батькови на смертнôй постели, мусить додержати и пора вже рѣшити ся. Альфредъ на те сказавъ:

— Коли сповните се слово, то я зъ вдякою прийму се, але не инакше, ажь Михайлина сама добровôльно на се пристане.

— Старай ся о ню!

— Я старавъ ся — вôдповѣвъ братанокъ — та дармо!

— Чи можу ѣй сказати, що ты менѣ о ню освѣдчивъ ся?

— Можешь, тôльки скажи ѣй, що я тогдѣ чувъ бы ся щасливымъ у тôмъ подружю, коли бъ она, она добровôльно на него пристала. Але нѣчо не повинно вязати анѣ єѣ, анѣ тебе, дорогій стрыю, нѣ слово дане, нѣ жадна инша причина.

Ґрафъ вôдъѣхавъ. Вôнъ не мôгъ поняти, для чого такъ трудно було ему выдати гарну, молоду, милу и богату доньку; для чого Альфредъ такъ холодно принявъ его замѣръ.

На другій день ґрафъ повторивъ донцѣ слова Альфреда. Она вôдповѣла:

— Я поговорю о тôмъ зъ Альфредомъ, нехай приѣде.

Дали ему знати, вôнъ приѣхавъ скоро, а ґрафъ нетерпеливо выглядавъ конця.

Вечеромъ Міся остала сама зъ братомъ.

— Чи ты справдѣ просивъ батька о мою руку? — спытала она его.

— Я сказавъ, що бувъ бы щасливымъ зъ того подружя, але пôдъ услôвємъ, коли бы того такожь ты бажала и пристала добровôльно, не оглядаючись зовсѣмъ нѣ на що. Коли я заслуживъ собѣ у тебе на крихту прихильности, милосердя....

— Ты знаєшь, Альфреде, що дѣє ся у моѣмъ серцю — вôдповѣла она. — Кôлька минувшихъ лѣтъ не змѣнили мене, вôдобрали лише надѣю, коли яка и могла бути, позбавили мене приманливыхъ мрѣй, але якъ давнѣйше, такъ и нинѣ, я люблю его. Коли зъ тою недугою серця, зъ тымъ вѣчнымъ смуткомъ и тугою ты хочешь мене взяти собѣ за приятельку, за товаришку; коли хочешь зôстати моимъ урядовымъ оборонцемъ, то я стану твоею. Тебе я бôльше поважаю и тобѣ я бôльше прихильна, якъ иншимъ. Колибъ не вôнъ, то чую се: Я бы тебе любила. Хочешь мене такъ взяти?

Альфредъ замовкъ.

— Пора менѣ признатись, моя дорога сестричко. Я люблю тебе вôдъ давна.

— Я знала про се.

— Я сподѣвавъ ся, що може часъ, розлука....

— Нѣ, нѣчо и нѣколи! — живо перебила Михайлина. — Хто кохає такъ, якъ я, той кохає на вѣки.

(Дальше буде.)

Перегляд политичный.

Вчерашна пополуднева нарада обохъ міністрôвъ фінансôвъ зъ представителями австро-угорского банку выказала повну згоду що до змѣсту закона о змѣнѣ деякихъ постановъ закона банкового зъ огляду на управильнене валюты.

У Вѣдни перебувають теперь намѣстники горѣшнои Австріѣ, Зальцбурґа, и президенты Каринтіѣ, Шлеска и Буковины. Говорять, що зъѣздъ сей стоить въ звязи зъ маючими незадовго наступити змѣнами на сихъ посадахъ.

Conserv. Corr. доносить, що Пленеръ мае стати незадовго директоромъ ческои касы ощадности въ Празѣ, а колибъ на разѣ заименовано кого иншого, то лишь такого чоловѣка, що пôзнѣйше зробивъ бы мѣсце Пленерови.

Франція мае все ще клопоты зъ анархістами. Въ Парижи арештовано вчера зновъ 43 анархістôвъ, котрû утворили були тайне товариство. У всѣхъ забрано богато революційныхъ письмъ, але матерій выбуховыхъ не найдено. Крôмъ того приказано арештувати 23 анархістôвъ, котрû утекли. Такъ само арештовано богато анархістôвъ и по другихъ мѣстахъ, а именно: въ Сенъ-Етієнѣ и околици 30, въ Ліонѣ 24, въ Діжонѣ 5, въ Амієнѣ 8, а въ Сенъ-Кентенѣ 10.

Зъ Софіѣ доносять, що власти турецкû пустили Кушелева ажь тогды на волю, коли въ сю справу вмѣшали ся репрезентанты державъ европейскихъ и загрозили Портѣ, що зôрвуть зъ нею зносины дипльоматичнû.

Новинки.

Львôвъ дня 11 (23) цвѣтня

— **Громадѣ Цепева** въ повѣтѣ грибôвскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя**. Дирекція зелѣзниць державныхъ именувала инжиніра Франца Рыбицкого референтомъ для справъ будôвель земельныхъ въ округѣ дирекціѣ руху у Львовѣ. — Краєвый Выдѣлъ именувавъ на вчерашнôмъ засѣданю асистентôвъ ратунковыхъ: Володислава Марцінковского, Викентія Бржиского, Жигмонта Косовского, Мечислава Вольского, Болеслава Попого, Іосифа Шміта и рахункового офіціяла ц. к. Намѣстництва, придѣленого до фонду индемнізаційного въ краєвôмъ Выдѣлѣ, офіціялами краєвого Выдѣлу; практикантôвъ рахунковыхъ: Мечислава Вроновского, Ивана Ольшаньского, Маріяна Красуского, Маріяна Пятальового, Маріяна Маєвского и Ивана Ясиньского асистентами рахунковыми; дальше дієтарѣвъ рахунковыхъ: Адама Мамчиньского, Володисл. Янушкевича, Андрѣя Коцяткевича, Іосифа Гумперта, барона Олександра Левартовского, Болеслава Рудзкого, Ахілля Кубаля и Стан. Поваковского практикантами рахунковыми; дієтарѣвъ рахунковыхъ: Ивана Заха, Кароля Фрідмана и Едмунда Удерского рахунковыми аплікантами; въ вôддѣлѣ касовôмъ: писаря головного шпиталя львôвского Антона Чайковского офіціяломъ касовымъ; рахункового практиканта Адама Яблоньского и дієтаря рахункового Вл. Рудского касовыми асистентами, першого exstra statum; вкôнци дієтарѣвъ рахунковыхъ Станісл. Соболєвского и Людвика Купого практикантами касовыми, послѣдного extra statum.

— **Вôдзначенє.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ домовому лѣкареви въ карныхъ заведеняхъ у Львовѣ, дрови Володиславови Ясиньскому кавалєрскій хрестъ ордера Францъ Іосифа.

— **Преосв. еп. Юліянъ Куиловскій** купивъ шѣсть фелонôвъ для своихъ крилошанъ, двѣ дальматики для дияконôвъ и чотири дальматики для асисты за 3.260 зр. На Великдень перший разъ правила ся въ нихъ служба Божа.

— **Вдовичо-сирôтскій фондъ корѣнный** священикôвъ станіславôвскои епархіѣ выносить теперь 113.918 зр. 22½ кр. Въ тôй сумѣ довгъ „Заведенія" въ ліквидаціи 20.500 зр. Вôдъ листопада 1891 р. до кôнця лютого 1892 р. сплатило „Заведеніє" фондови 2000 зр. довгу.

— **Товариство взаимнои помочи дякôвъ** въ Станіславôвской епархіи, видко, розвиваєсь поволенки, коли за несповна пôвтретя року, маючи лишь 134 членôвъ могло все таки призбирати капіталу на 752 зр. 75 кр., котрû умѣщено на книжочку въ щадници. А товариства взаимнои помочи дякôвъ могли бы такъ не зле розвивати ся, колибъ такъ всѣ дяки мали розумъ и держали ся разомъ.

— **Новый поѣздъ поспѣшный** буде заведеный вôдъ 1-го мая мѣжь Львовомъ а Краковомъ. Въ дальшôмъ ходѣ буде вôнъ ити не до Бродôвъ и Пôдволочискъ але до Черновець. Въ поѣздѣ поспѣшнôмъ мѣжь Краковомъ а Пôдволочисками буде заведеный ваґонъ реставраційный.

— **О. нападѣ на о. Дзеровича въ Рогатинѣ,** доносять до Gaz. Narod. ще такû близшû вѣсти: О. Дзеровичь, 78-лѣтный старикъ, пôшовъ третого дня святъ вечеромъ до сусѣдôвъ, паньства С. По 10 ôй год., вертавъ до дому, абы охрестити дитину, що принесли були до єго дому. Пп. С. мешкають надъ рѣчкою Бабинкою, недалеко гостинця. А що того вечера було дуже темно, а о. Дзеровичь не хотѣвъ брати лѣхтарнѣ, то дочка пп. С. посвѣтила єму. О. Дзеровичь, дôйшовши до мôстка, подякувавъ за посвѣченє, а по хвили, коли вже свѣтла не було, узрѣвъ передъ собою двохъ людей. Наразъ оденъ зъ нихъ ударивъ єго тричѣ коломъ въ голову, а другій схопивъ єго за горло и почавъ тягнути въ уличку понадъ потôкъ. Тамъ струтили старика зъ высокого берега въ потôкъ, причôмъ и оденъ злочинець упавъ у воду. Въ тôй хвили надъѣхала фѣра и злочинцѣ поутѣкали. О. Дзеровичь, отямившись, выдобувъ ся на берегъ, зайшовъ до дому, охрестивъ дитину и заразъ зôмлѣвъ. Лишь скора помôчь лѣкарска уратовала єго вôдъ смерти. Жандармерія стала слѣдити и найшла дубовый штахетъ, походячій зъ брамы приходства, а то доказъ, що злочинцѣ пôдсѣли були на свою жертву. Причины нападу годѣ догадатись, бо злочинцѣ не пробовали навѣть обдерти священика, а о. Дзеровичь єсть загально любленый и не має ворогôвъ.

— **Въ селѣ Городелець** въ повѣтѣ сокальскôмъ, найдено дня 16 с. м. въ ставѣ пропавшого передъ мѣсяцемъ возьного въ Сокали, Войтѣха Курицкого, котрый мавъ при собѣ 568 зр. паперами и 51½ кр. въ своѣй торбѣ. Крôмъ того найдено ще при Курицкôмъ годинникъ и иншû цѣннû папери. При стараннôй праци удало ся всѣ паперовû грошѣ и ефекты высушити та вôдвезти до старосства въ Сокали. Трупа найшовъ Діонисій Ловиньскій, господарь въ Городелець.

— **Снѣги и холодъ**. Чимъ разъ бôльше надходять вѣсти вже й зъ рôжныхъ сторôнъ нашого краю о снѣгахъ. Такъ доносять, що въ повѣтахъ лѣськôмъ и старомѣскôмъ упали такожь великû снѣги. Навѣть коло Львова порошило оногды вечеромъ снѣгомъ. Въ наслѣдокъ того наставъ такій холодъ, що ажь заносить ся на морозы. Львôвска стація метеорольоґічна все ще заповѣдає дощь. А всежь таки здає ся, що нинѣ наставъ переломъ бо хмары трохи розступила ся, сонце заблисло и небо выпогоджує ся. — Зъ вѣстей, якû наспѣли нинѣ, довѣдуємось, що й въ коломыйскихъ горахъ, ближьшихъ и подальшихъ упали въ дняхъ 20 и 21 с. м. великû снѣги. Такѣ самû вѣсти наспѣли изъ полудневои Франціѣ та Швайцаріѣ. Въ Ґренобль лежить снѣгъ на стопу грубо а въ Сабавдіи всѣ долины и горы покрытû снѣгомъ. Въ Цірiху, Шафгузѣ и въ Турґавъ упали такожь великû снѣги. Въ околици Парижа и въ Бурґундіи було въ послѣдныхъ дняхъ такъ великû морозы, що виноградъ въ винницяхъ зовсѣмъ вымерзъ. Наслѣдокъ того буде такій, що вино ще бôльше подорожѣє, якъ доси. Въ Швайцаріи, де морозъ доходивъ и до 4 степенѣвъ, вымерзли и засѣвы.

— **Огнѣ**. Въ Мостахъ великихъ выбухнувъ дня 20 с. м. о 3 год. рано великій огонь середъ найбôльше залюдненои части мѣста. Горѣла деревляна хата жида Цалеля Лянґенберґа. При помочи сторожи огневои пôдъ проводомъ єѣ команданта п. Качковского удало ся не лишь сусѣднû домы вôдъ огню оборонити, але й значну часть горѣючого будынку уратувати. — Въ Багринôвцяхъ на Буковинѣ згорѣло приходство и всѣ будынки господарскû.

— **За пôдпиранє покутного писарства** замкнула — якъ доносять коломыйска Gazeta — львôвска палата адвокатска канцелярію якогось коломыйского адвоката. Причиною того мало бути то, що у покутныхъ писарôвъ на Буковинѣ знайдено при ревізіи цѣлу паку чистыхъ паперôвъ зъ пôдписами того адвоката на нихъ.

— **Про убійство въ Смоленѣ** въ Сербіи подають ще такû близшû вѣсти: Воякъ Радуловичь, що убивъ капраля Константиновича, розказує, що капраль розповѣвъ єму довѣрочно, що єму явивъ ся въ снѣ три разы якійсь старый чоловѣкъ и сказавъ, що на тôмъ а тôмъ мѣсци за крѣпостію надъ Дунаємъ єсть закопаный великій скарбъ и цѣлющій лѣкъ, але той скарбъ и лѣкъ можна ажь тогды добути, коли мѣсце то скропить ся кровю изъ серця чоловѣка. Вôнъ завѣвъ Радуловича на самъ Великдень на то мѣсце и велѣвъ єму себе убити, выймити зъ себе серце и покропити кровю то мѣсце, а вôдтакъ добути скарбъ и цѣлющій лѣкъ и тымъ лѣкомъ єго воскресити. Радуловичь все такъ зробивъ, але хочь копавъ цѣлу нôчь, не мôгъ докопати ся нѣ скарбу нѣ лѣку. Слѣдство цивільныхъ властей выказало дѣйстно, що Радуловичь такъ робивъ, але власти войсковû суть того погляду, що вôнъ убивъ капраля зъ мести.

— **Коли-сь не пирôгъ, то не пирожи ся,** або коли-сь не когутъ, то не пѣй, — такъ подумавъ собѣ судъ въ Вірцбурзѣ и засудивъ двохъ студентôвъ кождого на 5 марокъ кары за то, що они одного дня изъ збытковъ вылѣзли надъ раномъ о 2 годинѣ на дахъ театру и стали тамъ пѣяти нѣбы когуты изъ всеи силы.

— **Якъ тонка може бути бляха?** Фабрики анґлійскû выробляють зелѣзнû бляхи такъ тоненькû, що на оденъ цаль грубости треба зложити 1800 аркушôвъ такои бляхи. А щобы собѣ ще лѣпше представити тоту тонкôсть зелѣзнои бляхи то доста сказати, що она тонша навѣть вôдъ найтоншихъ папѣрцѣвъ на папѣросы, бо папѣрцѣвъ такихъ на оденъ цаль грубости треба лише 1200 аркушôвъ.

† Посмертнû вѣсти.

Сиґурдъ Висьньовскій, знаный въ краю а особливо въ Коломыи и Коломыйщинѣ властитель копалень нафтовыхъ, публіцистъ и писатель польскій померъ вчера въ ночи на запаленє легкихъ по дводневнôй недузѣ. Висьньовскій выйшовъ бувъ въ молодôмъ вѣцѣ до Америки, де вôдъ простого робôтника доробляв ся хлѣба. Вернувши до краю кинувъ ся бувъ покôйникъ до промыслу нафтового и осѣвъ въ Коломыи, де немало такожь причинивъ ся до заложеня тамошнои „Гуцульскои спôлки". Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 23 цвѣтня. Послѣ Pol. Corr. не знають въ тутешныхъ мѣродайныхъ кругахъ нѣчого о стрѣчи ґр. Кальнокого зъ нѣмецкимъ канцлеромъ ґр. Капрівімъ въ Карльсбадѣ.

Парижь 23 цвѣтня. Вѣсть о маючôй наступити подорожи президента Карнота до Лондону єсть безосновна. — Правительство не дôстало ще нѣякои вѣсти о занятю кольоніяльного мѣста Портоново Дагомейцями.

Римъ 23 цвѣтня. Аґентія Стефаніого доносить, що король принявъ дімісію міністра фінансôвъ Кольомбо и повѣривъ теку тымчасово Люцаттому. Всѣ прочû міністры задержали свои теки.

Петербургъ 23 цвѣтня. Вѣсти о станѣ засѣвôвъ въ Россіи не суть ще точнû; само міністерство россійске знає лишь тôлько, що въ декотрыхъ мѣсяцяхъ станъ засѣвôвъ єсть дуже добрый, въ декотрыхъ знову посуха все знищила.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ

22 цвѣтня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9 25 10 25	10·25 10 80	10 50 11·50	10·50 11·50
Жито	8.— —8 25	8 90 9 20	8 80 9 25	9.15 9 55
Ячмѣнь	6 50 —7·—	6 — —7 25	6·— —7·05	6 50—8·—
Овесъ	7·— —7·25	6·50—7·15	6 25—7·—	7·25—7·85
Горохъ	8 25 9 75	6·— 7·—	6·— 11·—	7·— 12·—
Выка	5 75 6·25	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	10.—10 75	11 —12 50	10 90 12·40	11·50 12·50
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	55·—68·—	48·—64·—	45·—65·—	51·—66·—
Конюшина бѣла	55·—80·—	50·—75·—	49·—72·—	55·—76·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневниковъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневниковъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневниковъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.